

Adı :.....
Soyadı:.....
Sınıfı :..... No :.....

TÜRKÇE ÇALIŞMA KÂĞIDI-12 (KİBRİTÇİ KIZ)

OKUMA-ANLAMA

NOT: Aşağıdaki hikâyeyi bol bol okuyunuz.
Pazartesi günü okuduğunuz bu hikâyeden
değerlendirme testi çözeceğiz.

Bir yılbaşı gecesi idi. Dondurucu, kavurucu bir soğuk vardı. Yoldan geçenler paltolarının yakasını kaldırmışlar, atkılarına bürünmüşler, hızlı hızlı yürüyorlardı. Kimi evine geç kalmış, acele ediyor, kimi bir eğlence yerine gidiyordu. Çocuklar koşuyorlar, birbirlerine kartopu atıyorlardı. Gecenin zevkini en çok onlar çıkarıyorlardı. Kahkahalarla gülüyorlar, sevinçle haykırıyorlardı.

Yalnız bir çocuk vardı ki gelip geçenler onun farkında değillerdi. Ufak bir kız çocuğu. Başı açık, elbisesi yama içinde, yoksul bir kızcağız. Bir kapının önüne büzülmüş, çıplak ayaklarını altına almıştı. Soğuktan morarmış, tir tir titriyordu. Üzerinde oturduğu taş basamakta buz gibiydi. Yavrucağız da sanki donmuş, bir buz parçası kesilmişti. Geniş bir mukavva kutunun içine sıralanmış kibrit kutularına bakarken gözleri yaşıyordu.

Evet, bu bir kibritçi kızdı. O gün bir tek kutu kibrit bile satamamıştı. Satsa, bir kaç kuruş para kazansa, kalkıp evine gider, annesiyle birlikte hiç olmazsa bir kâse sıcak çorba içerdi. Gidemiyordu, çünkü o gün hiç kibrit satamadığını annesine söylemekten çekiniyordu.

Soğuktan, üzüntüsünden titreyen kısık, incecik sesiyle **“Kibrit var, kibrit”** diye bağılıyordu.

Sokaktan geçenlerin hiçbiri başını çevirip bakmıyordu... Ah hiç olmazsa ayaklarında terlikleri olsaydı! Biraz önce, sokak sokak dolaşırken, hızla geçen bir arabanın önünden kaçmış, kaçarken terlikleri ayağından fırlamıştı. Karşı kaldırıma geçtikten sonra, dönüp bakmış hınzır bir çocuğun terlikleri kapıp kaçtığını görmüştü. Arkasından seslenmişti ama çocuk alaylı alaylı seslenerek koşu koşu uzaklaşmıştı.

Kibritçi kız bunun üzerine bir kapının girintisine sığınmış, oracığa kıvrılıp oturmuştu. Parmakları donmuş, sızlamaya başlamıştı. Kızcağız bu acıya dayanamadı, kutulardan birini açıp bir kibrit çıkardı. Parmakları uyuşmuştu, kibrit çöpünü elinde güçlükle tutuyordu. Eli titreye titreye çöpü duvara sürttü. Kibrit birden alev aldı; tatlı, yumuşacık, turuncu bir alev. Zavallı kız, kibriti bir elinden öbür eline geçirerek, parmaklarını ısıttı. İçi de ısınmıştı. Sanki gürül gürül yanan bir ocağın karşısındaydı.

Gözleri aleve dikilmiş, düşlere dalmıştı: Güzel bir odada, büyük bir ocağın karşısında oturuyordu. Arkasında kalın bir yünlü hırka, ayaklarında kürklü terlikler vardı. Isınmış, terlemeye bile başlamıştı... Derken kibrit sönüverdi. Kibritin sönmesiyle, o tatlı düşlerde sona ermişti. Kızcağızın parmakları yeniden donmaya, sızlamaya başlamıştı

Bir kibrit daha yaktı. Bu sırada soğuk bir rüzgâr esti. Kız kibrit sönmesin diye, duvardan yana döndü. Öbür elini aleve siper etti.

Aleve bakarken, karşısındaki duvar sanki eridi, birden açıldı, içerisi görüldü. İçeride geniş bir oda vardı. Kar gibi bembeyaz örtü yayılmış bir masanın üzerine tabak tabak yiyecekler dizilmişti. Sofrada gümüş şamdanlar yanıyor, odayı gündüz gibi aydınlatıyordu.

Kızcağzın gözleri sofranın ortasında, büyük bir табаға konulmuş, nar gibi kıpkırmızı hindi kızartmasına dikilmişti. Ağzı sulandı. Elini oraya doğru uzattı. Kibrit yana yana sonuna gelmişti, parmağını yakıyordu. Kızcağz çöpü yere atıverdi. Atmosuyla birlikte, yılbaşı sofrası siliniverdi, gözlerinin önüne taş duvar yeniden dikildi.

Üçüncü kibritle daha fazla düşe daldı: Bir yaz gecesi... Kibritçi Kız kırdı bir ağacın altına oturmuş, yıldızlara bakıyor.

Gece olduğu halde hava sıcak. Altındaki toprak, gündüz güneşten ısınmış, fırın gibi yanıyor... Küçük kız gözlerini yıldızlardan ayıramıyordu. Uzaktan uzağa gece kuşları ötüyor, kurbağalar bağırıyordu. Derken bir yıldız kaydı, gökyüzüne geniş bir yay çizerek uzaklaştı, söndü. Kızcağz:

“İşte, biri daha öldü.” diye mırıldandı. Bir gün, ninesi söylemişti: “Her yıldız düştükçe yeryüzünde biri ölmüş...”

Ninesini bir daha görebilmek için bir kibrit daha çaktı. Soğuktan kaskatı kesilmiş, beyni durmuştu. O şimdi sokak ortasında olduğunu unutmuş, düşler dünyasına dalmıştı. Kibritin alevinde yine ninesini görüyor, onun sesini işitir gibi oluyordu. İşte ninesi geliyordu. Lapa lapa yağan karların arasından bir melek gibi iniyordu...

Geldi, geldi... Kollarını açtı, torununu kucakladı, aldı göklere doğru götürdü...

Ertesi sabah, yoldan geçenler, bir evin basamağında donmuş kalmış kızcağzı buldular.

Yanı başında bir sürü boş kibrit kutusu vardı. **“Zavallı kız ısınmak için bütün kibritlerini yakmış dediler...”**

Bu kibritlerin alevinde onun ne düşler gördüğünü bilemezlerdi ki...

-AYKUT ÖZTOPRAK-